

Festivalurile cultural-artistice județene — care au devenit o permanență anuală — au menirea nu numai de a crea cadrul cel mai prielnic manifestărilor plene spirituale locale, dar și de a stimula emulația creatoare, antrenând cît mai multe forțe la afirmarea tuturor valorilor științifice, literare și artistice, valori ce extind dimensiunile universului sufletesc al omului și-i înăvutesc spiritul cu noi sensuri și simțăminte.

Județul Hunedoara, cu resurse clocotitoare de fapte, gânduri și sentimente, nu putea să nu țină pasul cu celelalte județe ale patriei. Așa se face că „Festivalul culturii și educației socialiste Sarmis”, organizat de Comitetul județean pentru cultură și educație socialistă, în zilele de 18—25 iunie, a ajuns la cea de a treia ediție. El a fost dedicat celor mai de seamă evenimente ale anului din viața țării noastre: Conferința națională a partidului și cea de a 25-a aniversare a Republicii.

Programul manifestărilor a fost deosebit de bogat în volum și substanță. În localitățile în care s-a desfășurat festivalul, deschiderea a fost marcată de prezentarea expunerii: „P.C.R. — conducătorul și făuritorul revoluției culturale din patria noastră. Activitatea desfășurată de organizațiile de partid pentru valorificarea tradițiilor noastre cultural-artistice, a obiceiurilor, a tuturor valorilor spirituale ale poporului”.

În microinterviul pe care a avut amabilitatea să ni-l acorde, tov. Petru Țirău, vicepreședinte al Comitetului județean pentru cultură și educație socialistă, arată intențiile organizatorilor care au urmărit ca, în fiecare manifestare din cadrul festivalului, faptul istoric să fie prezent, iar contemporaneitatea puternic reliefată și grefată pe trecutul istoric al județului. Omnia sa considera că, spre deosebire de edițiile precedente, festivalul de anul acesta a câștigat, în ce privește ponderea manifestărilor politico-ideologice, atât ca număr cît și ca diversitate, punînd elementele economice și educaționale, privite interdependent, în centrul tuturor activităților.

În programul festivalului, manifestările muzeale au ocupat un loc de frunte, tocmai ca urmare a recunoașterii faptului că muzeele — alături de celelalte instituții de cultură — sînt chemate să participe, prin mijloace specifice, la realizarea trudnicei dar nobilei sarcini de a oferi oamenilor muncii o bază solidă pe care să-și clădească o nouă conștiință. Sesiunea anuală de comunicări științifice a muzeelor din județ, deschiderea expozițiilor de etnografie și artă populară din comunele Balșa și Blăjeni, spectacolul de sunet și lumină de la Muzeul

județean din Deva marchează prezența muzeografilor ca factori indispensabili în realizarea unor acțiuni eficiente sub toate aspectele.

Lucrările sesiunii de comunicări științifice au fost conduse de prof. doctor docent Octavian Floca și s-au bucurat de o asistență de înaltă ținută, alcătuită din muzeografi, cadre didactice, specialiști de profil din alte domenii, oameni de cultură din județ.

Intrucît comunicările au fost relativ puține și pentru a le face cunoscute cititorilor, le menționăm integral titlurile: Ioan Andrițoiu — „Descoperiri arheologice pe cursul inferior al Streului”; Maria Cosma — „Organizarea social-economică în districtul Cetății Deva, pînă în secolul al XV-lea”; Ioachim Lazăr — „Edificarea castelului de la Hunedoara din secolul al XVII-lea”; Maria Virtopeanu — „Un protocol inedit al breslei argășitorilor de cordovan din Orăștie, din secolul al XVIII-lea”; Vasile Ionaș — „Date privind castelul și domeniul Hunedorei la 1725”; Mihai Cerghedean — „Contribuție privind cunoașterea situației satului Ghelar în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea”; Nicolae Wardegger — „Organizarea judecătii și desfășurarea procesului în satele din Munții Apuseni, în timpul Revoluției din 1848”; Ion Frățilă — „Noi mărturii documentare privitoare la lupta muncitorimii hunedorene conduse de Partidul Comunist Român împotriva regimului burghez-moșieresc”; Mircea Valea — „Incepăturile organizațiilor Frontului plugarilor în Transilvania și Banat”; Ștefan Marinescu — „Aspecte din lupta țărănimii hunedorene împotriva războiului fascist (1940—1944)”; Emeric Horovitz — „Contribuții la cunoașterea muncii și luptei tineretului hunedorean, pentru sprijinirea frontului antihitlerist”; Maria Cîndea — „Notă asupra unui caz teratologic de *Taraxacum officinale* din populația parcului orașului”.

Ca o trăsătură pozitivă a sesiunii, putem sublinia faptul că toți autorii s-au străduit să vină cu date noi și cu interpretări personale în abordarea temelor și n-a fost nici o comunicare al cărei conținut să nu aibă vreo tangență cu realitățile județului.

Observăm totuși că nu au fost prezentate și comunicări cu profil muzeografic, știut fiind că și asemenea teme pot și chiar trebuie să constituie obiectul unor comunicări în cadrul sesiunilor științifice ale muzeelor, intrucît ele se referă la o activitate a muzeografilor nu mai puțin științifică decît celelalte.

Ion GRIGORESCU

U N N O U M U Z E U B U C U R E Ș T E A N

Rod al cercetării arheologice și documentare intense, **Muzeul Curtea Veche**, deschis la sfîrșitul lunii aprilie, vine să completeze un gol de multă vreme resimțit în prezentarea, pentru publicul larg, a istoriei Capitalei.

Organizat în beciurile Palatului voievodal al cărui trecut îl ilustrează, noua secție a Muzeului de istorie a municipiului București a suscitad, prin caracterul său de unicat în muzeografia bucureșteană un viu interes din partea specialiștilor.

În incinta perimetrului deschis deocamdată, sînt prezentate vestigii din secolele IV, VI, X – XI, premergătoare fazei voievodale, cît și urme materiale datînd din epoca medievală, care punctează marile etape de construcții, amplificări și refaceri, începînd din a doua jumătate a secolului XIV pînă în secolul al XVIII-lea.

Zidurile, devenite ele însele obiecte de muzeu, aduc în fața privitorului, cu o mare forță de convingere, eforturile unor personalități de seamă din istoria patriei, domnitori care s-au distins prin politica lor de neatinzare, de păstrare nealterată a ființei neamului nostru.

Căci, așa cum spunea în cuvîntul inaugural tovarășul Amza Săceanu, președintele Comitetului municipal București pentru cultură și educație socialistă, „noul muzeu... este în esență nu numai o succesiune de dovezi materiale ale unei istorii sbrucumate pe care au înfruntat-o cu eroism înaintașii noștri, ci și o ilustrare concretă a capacității creatoare, a gustului de trăinicie și frumusețe pe care zecile de

generații de meșteșugari le-au împlîntat în ziduri, l-au dăltuit în piatră, l-au așternut pe vase, pe obiecte de podoabă”.

Rezolvarea muzeotehnică adoptată merită o mențiune aparte. Și aceasta pentru că, pe lângă marcarea atentă a fazelor constructive și a restaurărilor recente, expunerea în vitrine a obiectelor găsite în săpătură permite o imagine limpede a relației om-monument, personalizează pe acei meșteri anonimi care au trudit la realizarea Palatului voievodal în diferitele sale etape de existență.

Prin deschiderea acestei noi unități, Bucureștiul s-a îmbogățit cu un obiectiv capabil să rețină îndelung atenția vizitatorilor.

În încheiere, ne simțim datori să subliniem competența, corectitudinea și pasiunea colectivului care a lucrat la realizarea muzeului (arheologii Panait I. Panait și Aristide Ștefănescu, împreună cu arhitectul Nicolae Pruncu).

M.D.

1 1 I U N I E 1 8 4 8 — 1 9 7 2

La împlinirea celor 124 de ani de la grandiosul eveniment revoluționar de la 1848 au avut loc o serie de manifestări sărbătorești în întreaga țară.

Printre evocările omagiale organizate cu acest prilej se numără și simpozionul realizat de Muzeul de istorie a municipiului București, în chiar incinta Casei memoriale „Nicolae Bălcescu”, în ziua de 11 iunie, zi în care la 1848 Gheorghe Bibescu semnase proclamația și fusese acceptată formarea unui guvern provizoriu.

Cu multă inițiativă, cum de altfel s-a dovedit la fiecare aniversare istorică mai deosebită, colectivul de specialiști ai muzeului, împreună cu cîțiva cercetători din alte muzee au reunit într-un cadru festiv vizite la diverse muzee și monumente din Pitești, Golești, Bălcești și Cotmeana, la fiecare popas făcîndu-se expuneri, urmate de ample discuții.

La mînăstirea Cotmeana, Panait I. Panait, șef de secție la Muzeul de istorie a municipiului București, a vorbit despre istoricul acestui monument. Aparținînd celei de-a doua jumătăți a secolului al XIV-lea, construită în timpul domniei lui Mircea cel Bătrîn, mînăstirea Cotmeana prezintă particularități de construcție de care se ține seama și în restaurarea ce i se face actualmente.

În conacul Bălceștilor, momentul central al acestei manifestări – după prezentarea lui Horia Nestorescu-Bălcești, directorul muzeului, în salonul principal, s-au evocat evenimentele anului 1848, amintind celor de față figurile cele mai proeminente ale acelei frîmintate perioade: N. Bălcescu, C. A. Rosetti, A. G. Golescu, Ion C. Brătianu, I. Heliade Rădulescu, Cristian Tell, Ștefan Golescu, Ion Cîmpineanu, Ana Ipătescu și alte nume isto-

rice, ce nu pot fi uitate, au fost reactualizate vorbindu-se de mișcarea revoluționară din Muntenia.

Tot la acest muzeu, Aurel Dușu, șef de secție la Muzeul de istorie a municipiului București, a susținut o sintetică comunicare despre „11 iunie la București”, discutînd bazele unui stat român modern întemeiat pe ideile Proclamației de la Izlaz.

Cei prezenți au vizitat muzeul memorial „Nicolae Bălcescu”, după care s-a mers prin împrejurimi, în comuna Bălcești, unde se păstrează și astăzi multe urme ale familiei revoluționarului Bălcescu.

La Golești, în incinta bogatului muzeu, conduși de Vasile Novac, directorul acestei instituții, s-a relatat oaspeților conjunctura politică a acelor vremi, în care reprezentanții familiei Golescu au avut un rol însemnat.

Grupul de participanți a făcut un popas în Muzeul viticulturii și pomiculturii din Golești, din imediata apropiere a Muzeului „Golești”, interesant prin diversitatea locuințelor și a mobilierului popular expus în interioare.

În final s-a vizitat biserica din Golești, căreia i s-a făcut o scurtă prezentare.

Prețioasele explicații oferite de Petre Dache, directorul Muzeului de istorie a municipiului București, în fiecare punct de oprire au întregit ansamblul de impresii asupra evenimentelor evocate.

Deși această manifestare s-ar fi putut bucura de o mai largă participare i s-a adus memoriei evenimentelor petrecute la 1848 omagiul ce i se cuvenea.

Pînă anul viitor, cînd se vor împlini 125 de ani de la aceste evenimente și se vor organiza desigur ample sărbătoriri pretutindeni, salutăm acțiunea